

Nu judeca!

25.06.1978, Krefeld

Ewald Frank

.....Noi trebuie să facem de cunoscut faptul că bunicul Borg a mers acasă într-o pace adâncă și cu binecuvântarea atotputernicului Dumnezeu. Acolo nu trebuie să te forțezi să o crezi, eu am știut-o de 29 de ani. Au trecut 20 de ani de atunci? Nu, 19 cu siguranță, ar fi prea mult timp.

În anul 1959 noi am început cu ceasuri de rugăciune, iar ceea ce acum Dumnezeu a scos la iveală și este vizibil, se născuse de fapt în locuința fratelui și a sorei Borg. Bunicul și bunica Borg, strada Inrad, etajul 3. Noi acolo o dată la două seri mergeam sus și în fața lui Dumnezeu aveam ceasurile noastre de rugăciune. Am știut că indiferent de ceea ce era vizibil, Dumnezeu i-a dăruit acestui bărbat har, și cine l-a văzut în ultimele zile, nu l-a recunoscut. El a fost un martor al lui Isus, a dat mărturie despre ceea ce Dumnezeu făcuse în viața lui, dar și faptul că fiicei lui necredincioase i-a pus pe inimă să își dedice viața lui Dumnezeu.

Este pur și simplu minunat când oamenii sunt pregătiți să își dedice viața lor în mâna lui Dumnezeu. El nu a fost unul care a venit regulat la adunare, dar a fost unul care în inima lui a ținut tare de Dumnezeu. Eu îmi aduc aminte de primele adunări, acolo sus, când s-a pus întrebarea: "de ce moșul nu vine la adunare?!" Eu am știut că el în interiorul lui mergea, ținea pasul, dar în exterior avea greutate, însă Dumnezeu a văzut lucrurile interioare și i-a dat har. El a cântat, a lăudat, a cinstit și a dat mărturie. El a strigat dintr-un glas: "eu sunt liber!" Este atât de frumos când poți să vezi cum oamenii dintr-o dată sunt transformați și ceva nou se întâmplă cu ei, iar acest lucru se poate vedea în exterior. Poate că ar fi bine să facem de cunoscut că mormântarea va avea loc luni, la cimitirul din Krefeld, ora 10.

Câteva cuvinte vreau să citesc în seara aceasta, nu vreau să mă întind prea mult, cuvântul vechi, cunoscut, din Coloseni 3, și asta probabil din cauză că inima mea a cântat. Doar atât vreau să mai spun, nu știu ce este, dar imediat joi dimineața, a trebuit să dau niște telefoane unor oameni care au zidit aici, și care au dat bani pe care apoi i-au primit înapoi. Dumnezeu a început să lucreze în inima mea. Ca om, câteodată ești de părere că ești în dreptul tău, dar părăsește dreptul tău și dă-l în mâna lui Dumnezeu. Unde ajungem noi cu dreptul nostru? În momentul când noi cedăm, atunci intră Dumnezeu în dreptul Lui. Unde ajungem noi cu dreptul nostru?... Am luat buletinul și am spus că vin, iar ei au rămas uimiți. Ei să știe că noi suntem alți oameni, că noi gândim altfel și facem altfel decât oamenii din această lume. De aceea eu am fost foarte bucuroși pentru zilele trecute.

Este scris în Col 3: 12 - "Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate și smerenie, cu blândețe, și îndelungă răbdare.

Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are o pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, să alcătuiți un singur trup să locuiască în inimile voastre și fiți recunoscători.

Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.

Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți prin El, lui Dumnezeu Tatăl."

Acesta este un cuvânt de luat la inimă, pentru ca să te uiți în inimă și să-ți pui întrebarea dacă lucrurile stau așa. Noi am auzit în cuvântul de început că Moise s-a uitat la cel invizibil ca și când l-ar fi văzut. El nu s-a uitat la împrejurări. El s-a uitat la Acela care a vorbit cu el, la Acela care l-a chemat, la Acela care l-a însărcinat, la Acela de la care vine tot ajutorul, la Acela care a fost cu el în toate zilele vieții lui, de la naștere și până în ultima sa zi. Și Acela l-a purtat ca pe aripile unui vultur, prin toate greutățile, prin toate necazurile, prin toate încercările. El a fost purtat pentru că s-a uitat la cel invizibil ca și când l-ar fi văzut. Dacă noi ne uităm la lucrurile invizibile, noi nu vedem absolut nimic, dar el mereu a văzut ceva. El îl avea în fața ochilor pe Acela care l-a chemat și a umblat în prezența lui Dumnezeu. Fie ca așa să fie cu toți prin har.

Apoi, am auzit că cineva are greutăți cu gândul că în fiecare biserică sunt două grupuri diferite. Cineva mi-a spus că acest lucru se poate vedea deja, însă eu le spun acestor zvonuri, mai ales acestor zvonuri distrugătoare, că vreau să le văd un sfârșit o dată pentru totdeauna. Nu știu cine are vreun drept să dea o sentință și cine are dreptul să se încumete să creadă că "ceilalți nu sunt, dar eu sunt".

Noi trebuie să ajungem odată să credem că sângele Mielului și iertarea pentru noi, pentru frații noștri și pentru surorile noastre, sunt valabile în mod egal. În alt mod nu merge. Noi distrugem credința în loc să o zidim, dacă folosim o astfel de vorbire în mijlocul nostru.

Cred că în fiecare epocă a bisericilor sunt două lucruri, cei chemați și cei aleși. Împotriva acestor lucruri nu are nimeni ceva de spus. Dar, pentru priceperea mea, atât cât am priceput eu cuvântul lui Dumnezeu, cei care sunt aleși sunt cei cărora le este dat să asculte, să audă ce spune Duhul Bisericilor. Aceasta este unitatea de măsură, și nimic altceva. Dacă noi aici, ca oameni, stăm și credem din toată inima că am primit mesajul pentru acest timp și am recunoscut ceea ce Dumnezeu a gândit pentru acest timp, nu știu dacă am avea vreun drept să sortăm. Eu nu am curajul să o fac. Și cred că este distrugător de fiecare dată când astfel de gânduri sunt în popor. Bucurați-vă de fiecare frate și de fiecare soră. Pe cine vreți voi să excludeți?! Pe cine vreau eu să exclud?! De ce să o fac?...Să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că El, cu o chemare atât de înaltă, ne-a chemat și ne-a ales înainte de întemeierea lumii. În această epocă nu sunt doar oamenii care aud ce zice Duhul Bisericii, ci și oameni care nu aud ce spune Duhul Bisericii. Aici este diferența, nu altundeva. Trebuie să vedem acest lucru o dată pentru totdeauna și să ne-o punem la inimă.

Dacă nu, noi judecăm și dăm sentințe, și câteodată prea repede și câteodată suntem pe lângă, pentru că noi judecăm din starea din care noi am luat-o. Și suntem convinși că este starea corectă, dar nu este atât de corectă pe cât o credem noi. Deci, este mai bine să nu o facem. Pavel spune într-un loc, "cât despre mine prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de vreun scaun omenesc de judecată. Căci nu am nimic împotriva mea." Nu este acesta un lucru minunat?!

Eu am vrut să propovăduiesc Evenghelia, dar îmi este așa pe inimă ca astfel de lucruri să fie spuse. De ce să fie necazuri, pentru una sau alta? Face destule dușmanul, astfel că nu trebuie să ne mai facem necazuri și noi, unul altuia. Noi trebuie să ne sprijinim, să ne ajutăm unii pe alții, numai așa Dumnezeu va intra în dreptul Lui cu noi, nu altfel.

Dacă noi stăm undeva și începem să dăm sentințe una după alta...dar cine ne-a ales pentru așa ceva?...

Eu vă citesc cuvântul acesta din 1 Cor 4: 1 - 5 "Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui. Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de vreun scaun omenesc de judecată. Ba încă, nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă, este Domnul. De aceea, să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu."

Deci, cu judecata să așteptăm până când vine Domnul. Atâtea lucruri ascunse mai sunt în inimă, lucruri pe care nici un om nu le pricepe, nici nu le cunoaște, dar pe care Dumnezeu le cunoaște. El ne cunoaște pe noi. El nu judecă după faptele sau cuvintele noastre, ci lucrurile care sunt ascunse în inimă trebuie să fie alăturate pentru ca faptele și cuvintele și lucrurile ascunse să fie una.

Noi vedem ce este în fața ochilor și apoi noi judecăm. Dar noi nu trebuie să facem acest lucru. Sfânta Scriptură spune să nu judecați nimic înainte de vreme, până nu va veni Domnul. Deci, până va veni Domnul să ne folosim timpul cu altceva, deoarece atunci și lucrurile din întuneric le va aduce la lumină, iar gândurile inimilor vor fi descoperite. Apoi fiecare va căpăta lauda de la Dumnezeu. Așadar, lăsați ca o dată pentru totdeauna acest lucru să ne străpungă inima!! Noi suntem aici ca prin dragoste să ne slujim unii altora, și să ne purtăm prin dragoste. Și o mai spun încă o dată, nu sunt de ajuns doar cuvintele și faptele, ci inima cu tot ce are ascuns acolo înăuntru trebuie să fie descoperită, pentru ca toată lucrarea să fie întregă, iar o sentință de sfârșit din partea lui Dumnezeu să poată fi dată. De aceea, luați avertizarea, nu judecați nimic înainte de vreme, ci așteptați până va veni Domnul.

Un alt cuvânt din Ieremia 31: 10, este vorba de întoarcerea poporului Israel. Este o parte aici care mi-a devenit mare și pe care o putem folosi și pentru noi. "Ascultați Cuvântul Domnului, neamuri, și vestiți-l în ostroave depărtate! Spuneți: "Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna, și-l va păzi cum își păzește păstorul turma. Căci Domnul răscumpără pe Iacov, și-l izbăvește din mâna unuia mai tare decât el. Ei vor veni, și vor chiui de bucurie pe înălțimile Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului, la grâu, la must, la untdelemn, la oi și boi, sufletul le va fi ca o grădină bine udată, și nu vor mai tânji. Atunci fetele se vor veseli la joc, tinerii și bătrânii se vor bucura și ei; le voi preface jalea în veselie, și-i voi mângâia, le voi da bucurie, după necazurile lor. Voi sătura de grăsime sufletul preoților, și poporul Meu se va sătura de bunătățile Mele, zice Domnul."

Aici sunt unele lucruri minunate. Poporul care se va întoarce la Sion să se bucure și să strălucească de bucurie pentru binecuvântările pământești. Bunătățile naturale sunt enumerate: grâul, mustul, untdelemnul, oile, boii. Pentru acestea să se bucure ei, pentru că Dumnezeu i-a adus înapoi, că le merge din nou bine, că i-a binecuvântat. Pentru aceste lucruri ei să se bucure. Să strălucească de bucurie pentru bunătățile Domnului. Și tot ce este natural, firesc, le va dăru: grâul, mustul, iar sufletul lor va fi ca o grădină bine udată.

Dacă întoarcerea poporului Israel în mod firesc este binecuvântată cu tot ceea ce Dumnezeu s-a gândit să le dea pe pământ, pentru ca apoi să strălucească de bucurie și să se bucure, cum ar trebui să fie cu noi, cei care am primit darurile duhovnicești?! Cum ar trebui să fie cu noi, dacă Dumnezeu ne-a binecuvântat și din bogăția harului său ne-a oferit aceste daruri și ni le-a împărțit? Acești oameni să se bucure pentru ceea ce Dumnezeu firește are de gând să facă

cu ei. Mustul, oile și boii, acestea sunt lucruri pământești, iar poporul Israel nu este gândit pentru răpire, ci ei se vor întoarce pe Muntele Sionului, ei oricum vor rămâne pe acest pământ.

Dumnezeu în harul lui, încă din acel timp a pregătit o mare binecuvântare pentru poporul lui. Se vor întoarce înapoi și sufletul lor va fi ca o grădină bine udată și de acum înainte ei nu vor mai tânji. Aceasta este o făgăduință minunată care se adresează în primul rând poporului Israel. Dar dacă am lua-o pentru noi, nu ne-ar dăuna. Și noi ne-am întors la Domnul, și pe înălțimile Sionului avem dreptul să ne bucurăm de darurile binecuvântate ale Domnului nostru, și de tot ceea ce El ne-a dăruit prin har. Noi nu ne mai putem bucura, dar va fi din nou așa. Să ne bucurăm, așa cum ne bucuram odată, când noi cu întreaga gloată ne-am dus la Casa lui Dumnezeu, și eu sunt convins că Dumnezeu ne-a dăruit har și El ne va ajuta.

Câteodată am impresia că ar trebui să ne întoarcem la prima dragoste, la prima dragoste pe care am avut-o când ne-am predat viața lui Dumnezeu. La aceleași cântări, ca și cum totul s-ar întoarce din nou.

Fie ca Dumnezeu să ne dăruiască har să putem face un început nou cu Dumnezeu în tot adevărul, în toată credincioșia, pentru ca Dumnezeu să se poată încrede o dată pentru totdeauna în noi. Noi de multe ori nu ne-am ținut cuvântul nostru, însă El a ținut mereu cuvântul său. El rămâne veșnic credincios. Noi putem spune despre El că ceea ce promite, El ține.

Mai departe se spune că sufletul este ca o grădină bine udată. Cum arată o grădină bine udată? Totul înverzește, totul îmbobocește, totul crește. E o plăcere să te uiți la o grădină bine udată. Dar dacă totul ar fi uscat, pentru ce m-aș uita la ea? Sufletul lor va fi ca o grădină bine udată. Însămânțarea Dumnezeului nostru să nu tânjească, ci să fie udată. Dumnezeu vrea să dăruiască creșterea. Pavel spune într-un loc: "eu am semănat, Apolo a udat, iar Dumnezeu a dăruit creșterea, prin har". Dumnezeul nostru vrea să îi ude pe ai Lui.

Inima noastră să fie ca o grădină bine udată, și așa cum îi va merge poporului Israel la întoarcerea lui acasă, așa să ne meargă și nouă la întoarcerea noastră la Dumnezeu. Ei se întorc înapoi, ei nu s-au dus acolo ca să se plângă de necazurile lor. Acest lucru ei l-au făcut odată când au fost printre neamuri. Ei se întorc înapoi pentru a fi binecuvântați. Atunci fetele se vor veseli la joc, iar tinerii și bătrânii se vor bucura și ei, așa e scris. Toți vor avea motiv să Îi mulțumească lui Dumnezeu. Ei nu se duc acolo la o petrecere să joace, ci ei joacă înaintea Domnului dând mulțumire pentru ceea ce El a făcut prin har în viața lor. Bătrâni și tineri, toți vor fi acolo când se va întâmpla.

"Le voi preface jalea în veselie, îi voi mângâia, le voi da bucurie după necazurile lor". Dacă ne uităm la poporul Israel, pe ei i-a lovit un mare necaz, o mare suferință. Nu exista nici o familie care să nu fi fost lovită de necaz: tatăl, mama, sora, unchiul, bunicul, fratele... nu exista nici o familie, aici sau acolo, care să nu fi fost lovită de necaz. Nu a fost vreuna dintre familiile care să nu fi fost batjocorită, întemnițată sau arsă. Lor le este scrisă suferința pe față. Și dacă nu se întâmpla într-o familie, atunci cu neamurile ei. Întreg poporul a fost lovit de la primul până la ultimul. Și rănilor sunt bătute și pare că nu îi mai poți mângâia. Dar Dumnezeu este în stare să transforme această suferință adâncă în bucurie. Aici este scris: "Îi voi mângâia și le voi da bucurie după necazurile lor". Chiar dacă necazul a fost atât de mare, sau nedreptatea, sau orice ar fi fost, Dumnezeu nu vrea să îi lase în starea aceasta. El vrea ca tristețea să o transforme în bucurie. Să îi mângâie, să îi facă bucuroși, după suferința lor. Așa cum a scris un cântăreț, după suferința de pe acest pământ, eu voi călca pe străzile de aur, eu voi vedea chipul Mântuitorului meu. El va fi motivul bucuriei mele. Noi avem dreptul să ne bucurăm deja aici pentru ziua revenirii Lui. Eu am știut că sunt legat de Domnul, să mă bucur cu El din toată inima și m-am bucurat pentru revenirea Lui.

În ultimul verset scrie: "voi sătura de grăsime sufletul preoților, și poporul meu se va bucura de bunătățile mele, zice Domnul". Inima acelor care slujesc, care împart, să fie săturată cu bunătățile Domnului ca să facă bine slujba în Casa Domnului pentru binele întregului popor.

"Și poporul meu să se sature de bunătățile mele, așa vorbește Domnul". Fie ca Domnul să pună în adâncul inimilor noastre, aceste puține gânduri și cuvinte, pentru ca să ne uităm la cel invizibil ca și când l-am vedea. Să fim pregătiți să purtăm ocară lui Hristos, să o purtăm orice ar fi, iar în al doilea rând să nu judecăm nimic înainte de timp, ci să așteptăm până când Domnul va veni pentru că El însuși va alătura lucrurile ascunse pentru ca să poată da o sentință completă, dreaptă.

Dacă înaintea Tribunalului, un lucru nu iese la iveală ci rămâne în întuneric, atunci judecătorii vor judeca ce vor. Aceștia nu pot judeca drept dacă un lucru rămâne în ascuns. Însă, atunci când Judecătorul va avea totul pe masă, nimic nu va fi ascuns, totul va fi luminat de lumină și va fi descoperit. Atunci va da Dumnezeu o sentință dreaptă tuturor lucrurilor.

Așa cum a zis și Pavel: "nici pe mine însumi nu mă judec, căci, chiar dacă eu încerc să mă justific ca fiind drept, tocmai de aceea eu însumi nu sunt drept."

Să Îl rugăm pe Dumnezeu ca în acea zi să pună totul lângă sentință, și să dea o hotărâre finală și dreaptă. Este scris mai departe atât de frumos, în cuvântul din Ieremia, că Dumnezeu va schimba totul, iar ei se vor întoarce pe Muntele Sionului și se vor bucura de bunătățile Domnului, așa cum am mai spus-o cândva. Aceste două lucruri merg paralel. Dumnezeu aduce Israelul înapoi și Biserica a fost adusă înapoi. Să fim mulțumitori pentru ceea ce s-a întâmplat deja și pentru ceea ce El va mai face prin har. Nu trebuie să ne mai facem griji, doar să Îi aducem mulțumire lui Dumnezeu.

Am vrut să citesc Marcu 1: 14, aici Domnul Isus începe cu slujba lui, propovăduind Evanghelia. "După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galilea, și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: "S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelia". Nu doar să o predicăm, ci să o credem, să o ținem ca fiind adevărul, să știm că Dumnezeu se află în spatele lucrurilor pe care noi le predicăm. Este cuvântul Lui, este mesajul Lui de bucurie și de aceea este scris: credeți Evanghelia sau vestea bună. Credința vine din predică, și predica din cuvântul lui Dumnezeu. Însă, fără credință este imposibil să Îi plăci lui Dumnezeu.

În seara aceasta, am vrut să vin dincoace, să-l întreb pe fratele O. : când vrei să vezi ?! Nu știu de ce, dar câteodată ai câte o călăuzire într-o direcție sau alta. Și inima mea a fost tare mișcată când am auzit cum se roagă. Dumnezeu lucrează în inimile noastre și El niciodată nu ne va întrista, dar El va face doar lucrurile pe care noi Îl rugăm să le facă. Dacă noi nu le vrem, atunci nu va merge. Noi trebuie să credem că este voia Lui și că El a făcut-o deja.

Isus a început predica, a început să propovăduiască Evanghelia cu cuvintele "pocăiți-vă și credeți Evanghelia". Nu doar să o predicăm sau să o auzim, ci să o credem din toată inima noastră.

Noi știm cum Mântuitorul a început de la vs. 21 "S-au dus la Capernaum. Și în ziua Sabatului, Isus a intrat îndată în sinagogă și a început să învețe pe norod. Oamenii erau uimiți de învățătura Lui, căci învăța ca unul care are putere, nu cum îi învățau cărturarii. În sinagoga lor era un om care avea un duh necurat. El a început să strige: "Ce avem noi a face cu tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știu cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu!" Isus l-a certat și i-a zis: "Taci și ieși afară din omul acesta!" Și duhul necurat a ieșit din el scuturându-l cu putere și scoțând un strigăt mare. Toți au rămas înmărmuriți, așa că se întrebau unii pe alții: "ce este

aceasta? O învățătură nouă! El poruncește ca un stăpân chiar și duhurilor necurate, și ele îl ascultau. Și îndată i s-a dus vestea în toate împrejurimile Galileii."

Domnul Isus a început să predice și să facă. Ciudat. Slujba Lui începe cu eliberarea celor posedați. Moody a zis odată că el nu a putut scoate duhul dintr-o persoană posedată și ca să capete liniște în slujbele sale divine a trebuit să-i scoată afară, atât pe acest bărbat, cât și pe demon. Și asta pentru că "nu am avut împuternicire să îl scot afară pe demon. I-am aruncat pe amândoi afară."

Dar nu poți să faci acest lucru. Domnul Isus nu a făcut așa, El l-a eliberat pe bărbat. El nu a fost împotriva bărbatului, ci împotriva duhului necurat care îl poseda pe acesta. El l-a iubit pe bărbat. El a venit pentru ca cei pierduți să fie mântuiți și cei legați să fie dezlegați. Însă noi vedem că acest posedat s-a pus la dispoziția duhului, și ciudat, el nu a spus un lucru rău. El a spus adevărul. Cărturarii nu l-au recunoscut pe Isus Hristos, însă duhul din acest bărbat a spus "noi știm cine ești, tu ești Sfântul lui Dumnezeu. Vrei să ne pierzi înainte de timp?" Chiar și demonul a trebuit să spună adevărul înaintea lui Dumnezeu. Pentru el nu a fost o altă cale, a trebuit să dea mărturie, și să exprime ce trebuia să fie spus, însă Domnul i-a poruncit să tacă. Domnul nu are nevoie de o mărturie de la un astfel de duh. El a putut să spună că "un altul este cel care dă mărturie despre mine, și mărturia lui este adevărată". Tatăl a dat mărturie despre fiul și acest lucru a fost de ajuns.

Petru a scris în epistola lui: "noi am fost acolo când Tatăl pe Muntele Sfânt a dat mărturie". Și acest duh a trebuit să amuțescă și a trebuit să iasă din acest bărbat. Eu am vrut să spun faptul că Domnul Isus nu i-a aruncat pe acești oameni deoparte, nu le-a zis să plece de acolo, nu a zis: "pe acesta nu îl mai pot ajuta, celălalt are asta, acela a făcut acesta sau are asta..." El tocmai acestor oameni care nu s-au putut ajuta singuri, care nu au putut fi ajutați de nici un preot, de nici un levit, tocmai acestora le-a dat mâna, mâna salvării. Nu celor bine îmbrăcați, ci acestor oameni săraci care pe deasupra mai erau și aruncați de popor. Ei au venit la Domnul Isus, mulțumire lui Dumnezeu, și El i-a ajutat. A mers atât de departe că oamenii s-au supărat pe Domnul și au spus: "El umblă cu vameșii și cu păcătoșii". Ați auzit vreodată ca primarul să fi fost acolo, sau cineva din conducere? Nu, numai poporul necăjit a fugit după El, vameșii și păcătoșii. Nu s-au schimbat lucrurile foarte mult de atunci. Cei privilegiați rămân privilegiați, dar Dumnezeu are milă de cei de jos, de cei nenorociți, și prin har le întinde mâna salvării.

Voi știți, când Dumnezeu face un lucru mare în viața unui om, atunci acesta poate să îl laude și să îl cinstească. Și El a făcut lucruri mari în viața noastră.

În vs. 32 este scris: "Seara, după asfințitul soarelui, au adus la El pe toți bolnavii și îndrăciții. Și toată cetatea era adunată la ușă. El a vindecat pe mulți care pătimeau de felurite boli. De asemenea, a scos mulți draci și nu îi lăsa să vorbească pentru că-L cunoșteau." Întregul oraș s-a adunat după ce soarele asfințise, acolo unde Domnul Isus elibera și binecuvânta, unde era El, și unde slava și puterea lui Dumnezeu erau descoperite.

A fost rugăciunea și dorința noastră ca Domnul Isus să coboare atât de puternic în mijlocul nostru, încât oamenilor să le fie un ajutor, ca mâna salvării să le fie întinsă, să se știe că Domnul Isus nu are nevoie de nici un anunț în ziar sau de vreo reclamă. Toți cei vindecați au fost cea mai bună reclamă pentru slujba Lui. Fiecare avea neamuri și ei veneau acasă ca o mărturie vie. Nu trebuia să vorbești mult, trebuia doar să te uiți la acești oameni și ai știut că ceva s-a întâmplat cu ei. Singura întrebare era: "cine a făcut acest lucru?" Și răspunsul era: "Isus din Nazaret." "Bine, atunci să mergem la El să facă acest lucru și în viața noastră." A fost o reclamă ieftină dar în același timp una pe care nu o poți plăti, valoroasă! Și același lucru îl poate face Dumnezeu astăzi. Eu cred că noi ne mișcăm în aceeași direcție, iar mâna Dumnezeului nostru o

vom vedea într-un mod mai puternic. Așa cum scrie în proorocul Ieremia, noi ne vom mai bucura de bunătățile Lui pe care ni le-a pregătit și vom vedea mâna lui Dumnezeu. El nu ne va lăsa așa până la sfârșit, El are mângâiere pentru Sion, pentru Biserică și El se va descoperi poporului Său.

Chiar dacă este întuneric, chiar dacă mergem spre miezul nopții, Domnul este aici. Noi ne adunăm acolo unde este El, pentru ca El să ni se descopere, și nu numai nouă, ci și acelor care sunt gândiți pentru viața veșnică. Ei vor veni și pe înălțimile Sionului se vor bucura. Oamenii în viața cărora Dumnezeu a făcut ceva, nu trebuie să le spui să se bucure, ei se bucură și mulțumesc pentru ceea ce Dumnezeu a făcut în viața lor. Sufletul să le fie ca o grădină bine udată. Fie ca Dumnezeu să dăruiască har pentru toate aceste lucruri, să ne binecuvânteze, și să fie în mijlocul nostru pentru ca și noi să fim o grădină bine udată. Eu cred că așa se va întâmpla cu noi, cum este scris aici, și Dumnezeu este în stare să o confirme prin Har în viețile noastre. Să ne ridicăm.

Tatăl nostru ceresc Îți mulțumesc Ție din toată inima pentru cuvântul Tău, pentru Harul Tău, pentru sângele vărsat care a curs pentru împăcare, în mijlocul acestor mulți avem voie să stăm și noi. Noi credem în Tine din toată inima și din tot sufletul, noi credem Evanghelia Ta, mesajul eliberării, al bucuriei, al crucii și al Celui răstignit. Îți mulțumim din toată inima pentru toate binecuvântările pe care deja le-am primit. În inima mea eu cred și nu pot altfel. Eu cred pentru fiecare frate și pentru fiecare soră. Tu vei intra în dreptul Tău cu noi. Câteodată noi credem că oamenii sunt comici, dar nu observăm că de fapt, noi suntem cei comici. O, Doamne, Te rugăm să faci din noi niște oameni duhovnicești pentru ca orice sentință și orice judecată să le dăm la o parte, să ne iubim unii pe alții cu dragostea divină. Primește-ne, Doamne! Descoperă Slava Ta, dăruiește-ne Har. Te rugăm să faci inima noastră ca o grădină bine udată, dăruiește mângâiere în suferință. Te laudăm Dumnezeule și ne închinăm înaintea Ta. Înaintează Tu cu noi, vrem să ne uităm la Tine ca și cum Te-am vedea. Laudă și mulțumire și cinste Numelui Tău cel minunat. Amin!